

OBSEDATA

ALLISON BRITZ

Traducere din limba engleză de Ella Vornicu

PROLOG

Încă ghemuită, trag uscătorul din sertar, descâlcindu-i cablul în timp ce îl scot. Mi-am implorat părinții săptămâni la rând să mi-l cumpere de ziua mea, anul trecut, explicându-le că, de fapt, chiar am nevoie de un uscător de 150 de dolari cu patru niveluri de căldură și cablu retractabil. Ținându-l de plasticul alb, sunt lovită în ceafă și aruncată în față. În același timp, bâzâitul nervos al unui roi de albine îmi umple urechile, în timp ce pământul începe să se cutremure violent. Mă țin de closet. Becurile din jurul oglinzii clipească. Bijuteriile, oja, cosmeticele – sunt aruncate

din dulăpior și cad zgomotos pe podea. Pământul se mișcă ritmic, cu putere, sub mine. Un cutremur. Sau mai rău. Mi se strânge gâtul, mi se umflă limba. Este o prezentă puternică, fierbinte, o mână fermă care mă apasă pe gât. Un gust delicat de sânge. Nu pot respira.

NU ATINGE AIA.

Este furibund. Încându-mă, din reflex îmi arunc brațele în sus și mă răstorn pe spate. *RĂU!* țipă el. *MOARTE!* Mă fac mică sub puterea sa. N-am mai auzit această voce înainte, dar știu că este monstrul meu, salvatorul meu. Sursa mesajelor secrete, inspirația din spatele descoperirilor mele lăuntrice. Furia se revarsă în valuri vibrante prin baie.

Sunt pe podea cu brațele ridicate, complet nemișcată. Trebuia să mă fi oprit când am simțit spasmul. Dar de unde să fi știut? Un val de nori negri se adună în baie și las să-mi scape un scâncet jalnic în timp ce-mi protejez fața. Indignarea trosnește în aer. Este furios. Nu se va lăsa ignorat.

Nu îți vei usca părul, îmi poruncește.

Încuviințez înfocată. *N-o voi face, nu, nu, nu.* Voi face orice îmi cere. Acum, că îi știu forma adevărată. *Promit!*

CAPITOLUL 1

Nu cred că porcii mă miros. Cred că mă văd”, spune „**N**doamna Griffin, interpretând lectura obligatorie de ieri, *Împăratul muștelor*.

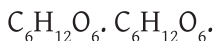
Se preface că-și unge fața și corpul cu noroi, precum se ungeau războinicii cu vopseala ritualică, și se ghemuiește, pregătită pentru vânătoare. Supraponderală într-un fel care îmi amintește cu drag de bunica, cu părul său creț, imposibil de ținut

sub control, fluturând în toate părțile, mișună printre băncile din fața clasei cu rigla ridicată ca o sulită.

În a treia bancă de pe rândul al patrulea, mă folosesc de părul lui Lauren Madison ca de un scut, ca să mă țin departe de ochii doamnei Griffin. La orele de literatură, de obicei, sunt iritată de buclele blonde, definite, ale lui Lauren – de felul în care se rostogolesc fermecător peste banca mea, de felul în care miros a șampon scump și a trandafiri. Astăzi, totuși, coama ei îmi oferă un convenabil zid după care să mă ascund, în timp ce învăț pentru lucrarea la chimie. Încerc febril să rețin formulele unei liste lungi de compuși, pe majoritatea cărora nici nu i-am întâlnit în afara unui manual de chimie. Aplecată, cu creionul alunecând pe foaie, scriu și rescriu formula glucozei, șoptindu-mi-o în același timp.

— Allison, tu ce crezi?

Ridic privirea din teancul de notițe, cu gura căscată.

— Allison, bună. Da, alătură-ni-te, te rog. Pune deoparte orice altceva lucrezi acum. Ce părere ai despre subiect?

Privesc în gol.

— Te-am întrebat ce părere ai despre tensiunea crescândă dintre Roger și Jack.

Continui să o privesc cu gura căscată. Subconștientul zăngăne și mormăie, chinându-se să schimbe macazul gândurilor. *Împăratul muștelor*. Concentrează-te. Mintea mi-e tăcută, stomacul mi se strânge din ce în ce mai tare cu fiecare secundă. Doamna Griffin, ușor transpirată după falsa vânătoare cu sulița, mă fixează cu privirea din spatele podiumului aflat în fața clasei. Îmi dau seama că îi face plăcere.

Eu sunt fata pe care alți elevi nu o vor în clasă. Doldora de anecdote și păreri, sunt fata care ridică mâna când profesorul spune *Aveți întrebări?*. Sunt eleva care, pe fundalul unui cor de mormăituri ale colegilor, îi reamintește profesorului că a uitat să ia la corectat temele date cu o zi înainte. Tăcerea încordată se prelungește în timp ce scormonesc în minte după ceva ce nu este un simbol chimic. Îi arunc o privire, o rugămintă de milă, dar nu se clintește. „Să vezi de te mai salvez eu data viitoare când nimeni nu participă la discuție în clasă”, îmi spun, îmbufnată. Pe rând, toți colegii se întorc să se uite la mine. Sunt scoși din amorteala lor plictisită de faptul că, nu se știe cum, Allison, fata votată *Cea mai inteligentă* în anuarul clasei a opta, nu și-a făcut temele.

— Ei bine, cred...

Ochii îmi aleargă prin clasă, căutând cu disperare

ajutor. Privirea mi se întâlnește cu a lui Greg Sauers, dar el doar ridică din umeri. Cum de m-a văzut după părul lui Lauren?

— Cred că...

— OK, elevi de la Samuelson, este joi și știți ce înseamnă asta!

Mormăitul meu ezitant este întrerupt de anunțul ce se aude cu păcănituri din difuzorul sistemului audio al școlii. O voce feminină energică se răsfrânge de pereții albi ai claselor.

— Joi înseamnă fotbal JV¹, fani ai Bulldogilor, și în seara asta ne înfruntăm cu Liceul Hamilton.

Un huiduit slab se aude pe holuri.

— Asigurați-vă că veniți să-i sprijiniți pe jucătorii voștri diseară la opt. Și, ca întotdeauna... Hai Bulldogii!

Odată cu ultimele ei silabe, sună clopoțelul și colegii încep să se miște. Salvată de interfon, îmi strâng iute în mână notițele dezordonate la chimie și mă strecor prin clasa aglomerată, năpustindu-mă în hol pentru a o evita pe doamna Griffin. Îmi fac o notiță mentală să citesc *Împăratul muștelor* diseară. După boacăna de azi, doamna Griffin mă va asculta cu siguranță în viitor, fie doar și de amuzament.

— Allison, hei!

---

¹ JV = Junior Varsity – jucători la nivel de liceu, de clasele a IX-a și a X-a, care nu joacă în meciurile principale (*n. trad.*).

Vocea familiară de soprană a Sarei, prietena mea cea mai bună, plutește peste haosul culoarului.

În graba mea de a evada, am uitat să o aștept afară, în fața clasei, așa cum fac mereu. În viața socială strictă de la Samuelson sunt multe reguli nescrise după care se conduc elevii. Una dintre cele mai importante: să nu mergi niciodată singur. Între ore, la prânz, după ore către parcare – trebuie să ai suficientă mândrie încât să nu fii văzut niciodată singur. Sara este cea mai bună prietenă a mea, desigur, dar și un însoțitor convenabil.

— Băi, doamna Griffin chiar s-a luat de tine! E ca și cum ar avea un fel de radar. Mă strigă *doar* când uit să citesc tema, se plânge Sara. De parcă ne poate citi vina în *privire*!

Oftez exasperată înainte să-și termine fraza. Sara îmi este cea mai bună prietenă din momentul în care s-a așezat lângă mine în prima zi de tabără de vară când aveam nouă ani. Este drăguță într-un fel în care e evident că i s-a spus asta toată viața. Buclele sale castanii, aspre, și dungile groase de tuș sunt opusul bobului meu simplu și blond și al rimelului discret. Tricoul ei cu Rolling Stones este în antiteză cu perlele și cardiganul meu roz.

— OK, în primul rând, tu nu citești niciodată. Și în al doilea rând, nu am *uitat* să-mi fac tema.

Îi arunc o privire cu coada ochiului și clatin din cap ca să întăresc ideea, arătându-mă mai enervată decât sunt.

— Am o lucrare la chimie azi și am învățat toată noaptea, așa că nu am avut timp să-mi fac tema. Se numește prioritizare. Voi recupera lectura după lucrare.

— Toată noaptea? Revino-ți, fato! exclamă Sara cu îngrijorare în ochi și cu o urmă de muștrare în voce.

Încă din copilărie și-a declarat misiunea de *a-mi scoate bățul din fund*.

— Viața e prea scurtă pentru asta. Nu ai fost la niciun meci al echipei JV anul ăsta.

Greșit.

— Hei, am fost cu tine de două ori deja! Știi că antrenamentul la cros ține până la șapte și meciurile încep la opt. O oră nu e destul să ajung acasă, să fac duș, să mă schimb. Pur și simplu nu merită...

— Da, da, știu. Și ai și traseul lung joia.

Sara nu este în echipa de cros, dar ne știe antrenamentele pe de rost.

— Exact. Alergăm traseul lung joia. Unsprezece kilometri. Sunt extrem de epuizată când ajung acasă. Transpirată, cu febră musculară. Să merg la un meci de fotbal după asta este prea mult pentru o singură seară.

Ca să nu mai zic că am și teme de făcut când mă întorc, aproape de miezul nopții.

Încerc să fiu fermă, dar sună ca o miorlăială.

— Da, bine... face o pauză și, privind repede împrejur pentru a se asigura că nu aude nimeni, îmi șoptește: să spunem doar că nu vei ajunge nicăieri cu Sam cu un așa program.

Ne uităm una la alta și ea ridică din umeri.

— Uite, te-a invitat la înghețată, ați mâncat un desert delicios împreună și ați râs un pic. Apoi ți-a dat SMS două zile la rând. Două!

Mă privește intens, cu arătătorul și degetul mijlociu în aer, ca un ajutor vizual.

— Au trecut... câte? Cinci zile, incluzând weekendul, de când nu ai mai auzit nimic de la el. Trebuie să faci ceva.

Este categorică, energică. Dacă am fi stat pe loc, știu că ar fi bătut din picior.

— El merge mereu la meciurile de joi, împreună cu toată echipa de baschet. În seara asta, după antrenament, mergi acasă, faci cel mai rapid duș din viața ta, apoi vii la mine. Îți aranjez eu părul și te machiez și îi atragem noi atenția.

Sara mă ia de mână, mă privește și brusc, optimistă, îmi schimb planurile pentru diseară. Mă văd stând în

fața unei oglinzi, într-o baie aproape la fel de familiară ca a mea, în timp ce ea îmi îndreaptă părul și îmi dă o lecție despre autobronzant.

— Uite ce e, se apleacă ea și-mi șoptește din colțul gurii, știu că ești emoționată. Știu că e înspăimântător. Așa că lasă-mă să te ajut.

Ne privim scurt și-mi zâmbește delicat. Mi se umple inima de recunoștință pentru ea și grijile ei sincere pentru balul absolvenților. Nu știe că îmi verific telefonul de mai multe ori pe minut sperând să văd numele *Sam* apărând pe ecran. Nu știe că mi-am ros toate unghiile noaptea trecută, rememorând iar și iar întreaga noastră întâlnire la înghețată. Doar eu pot simți cât mă sâcâie această tăcere bruscă, dar își dă și ea seama, doar fiind lângă mine, doar fiindu-mi cea mai apropiată prietenă, că am nevoie de un pic de ajutor.

Pare că ieri am mâncat înghețata. După ce ne-am ales aromele, după ce el a plătit (el a plătit!), m-am uitat pe fereastră la ploaia de afară și am comentat ce vreme tristă și urâtă avem.

Și-a pus brațul în jurul meu, m-a privit în ochi – fețele noastre erau la câțiva centimetri una de alta –, și mi-a spus: *Este OK. Compensezi tu cu vârf și îndesat.* Respirația lui mirosea a jeleuri fructate.

Și acum e dispărut în misiune.

Timp de aproape o săptămână, m-am calmat cu scenariul că și-a stricat telefonul, că i-a murit bunica sau că a avut diverse accidente nefericite care l-au împiedicat să-mi trimită vreun mesaj. Îmi spun că probabil se luptă să treacă peste spaima faptului că ține atât de mult la mine. Flama dintre noi este prea intensă pentru pielea sa delicată.

Dar, ca întotdeauna, Sara pune punctul pe i: Sam își pierde interesul. Este momentul să acționez.

— OK, bine, fie. Vin la tine cât de repede pot după antrenament. Putem întârzia un pic la meci.

Îi dau un ghiont cu umărul, veselă.

— Fug la ora de Civică, îi spun, în timp ce mă rotesc pe călcâie la 90 de grade, pentru a intra în clădirea alăturată.

— Să ai o zi faină! îmi strigă peste umăr în timp ce ne îndepărtăm. Și ai grijă să păstrezi notițele la chimie, voi avea și eu nevoie de ele la anul².

Nouă ore mai târziu, ajung în capătul scărilor și-mi las ghiozdanul să cadă pe podeaua bucătăriei cu un bufnet înfundat. În fiecare săptămână alergăm același traseu de 11 kilometri și în fiecare săptămână mă întreb de ce mă supun unui sport care pare o pedeapsă crudă

---

² În sistemul de învățământ american, elevii își aleg materiile în fiecare an. Astfel, pot fi colegi de materie / clasă elevi de vârste diferite (*n. trad.*).

și neobișnuită. Pentru că va arăta bine în CV-ul meu, îmi spun. Pentru că mă menține în formă. Pentru că acolo sunt majoritatea prietenilor mei.

Este o ușurare să fiu acasă. Mă prăbușesc pe un scaun la masa din bucătărie. Casa noastră spațioasă este întunecată, luminată doar de soarele târziu al serii ce străbate slab prin ferestre. Cartierul meu, Blakely Farms, este unul dintre cele mai populate din oraș, și îmi port adresa ca pe o decoratie, în ciuda lipsei mele totale de implicare în succesul nostru financiar. Există o piscină a cartierului cu o echipă de înot foarte bună, un heleșteu cu o arteziană inutil de mare, locuri de joacă în fiecare curte.

Odată lăsate în urmă testul la chimie și antrenamentul la cros, simt pe deplin povara nopții nedormite de ieri. Știu că trebuie să depun efort pentru viața mea socială, să văd și să fiu văzută. Dar sunt atât de epuizată.

— Bună, dragă, trăgănează mama cuvintele, îndreptându-se către mine pe hol.

Părul ei încă este coafat perfect și dat cu fixativ după o zi la birou, dar s-a schimbat în ceea ce ea numește „haine confortabile” și ceea ce restul lumii ar numi un trening vechi de zece ani și șosete pufoase cu silicon pe tălpi. Fost căpitan în armată, încă nu a lăsat în urmă

tunsoarea regulamentară și atenția exagerată pentru punctualitate, reguli și regulamente. În timp ce merge prin bucătărie, aproape o aud spunându-și: *stâng, stâng, stâng, drept, stâng*. Mama mea este o femeie puternică, ea este cea care întreține familia. Sara o numește Hillary Clinton a resurselor umane. Este vicepreședinta a Tot și se ridică la înălțimea reputației sale cu o colecție impresionantă de costume cu pantalon și sacouri cu epoleți. Îmi zâmbeste și mă mângâie pe bărbie în timp ce trece pe lângă mine.

— Arăți obosită. Cât de târziu ai stat azi-noapte?

— Ah, mulțumesc, mamă.

Mă prefac jignită, întorcându-mi scaunul către ea pentru a o vedea în timp ce se mișcă prin bucătărie.

— Am stat trează toată noaptea.

— Toată noaptea? Allison! Știi că nu e bine.

Stă în fața cămării, alegând ce să pregătească la cină.

— Nu-mi place când faci asta. Ai nevoie de odihnă.

— Ei bine, am avut un test astăzi, ce altceva era să fac? Să iau notă mică? Nu prea aveam de ales, mamă.

Mă prăbușesc teatral peste masa din bucătărie. Îndesându-mi fața în brațul îndoit, mă gândesc la sarcina enormă ce mă așteaptă: dușul. Pare un efort atât de mare! Totul doar pentru a merge până la Sara și a petrece mult prea mult timp aranjându-mă pentru

un băiat care nu pare să mă mai observe. La câteva ore după conversația pe care am avut-o cu Sara pe culoar, acest meci de fotbal pare din ce în ce mai puțin atrăgător. Pur și simplu vom merge în tribună la echipa de baschet de parcă am face parte din gașcă? *Iată-mă, cu un machiaj făcut într-o oră întreagă și cu un sutien foarte căptușit. Invită-mă la bal!*

Mama fredonează în timp ce toarnă paste într-un vas cu apă clocotită pe aragaz. Din ascunzătoarea întunecată a brațelor mele, îmi aud telefonul vibrând în adâncurile ghiozdanului supraîncărcat. Simt cum îmi crește senzația de iritare, pentru că știu că e Sara care mă bate la cap să mă grăbesc. *Haide, nu vor mai fi locuri libere lângă echipa de baschet. Sau ceva mai matur, cum ar fi Ești atât de înceaaaaatăăăăăă. Nu mă mișc să-mi verific telefonul, doar ca să-i fac în ciudă, dar apoi vibrează din nou. Încet, cu mișcări sacadate, metodice, de câte zece centimetri, îmi mut scaunul pe linoleum către ghiozdan, în timp ce mama îmi aruncă priviri iritate din cealaltă parte a bucătăriei. Scormonesc, dau deoparte mape și hârtii, și îmi scot telefonul dintr-un colț adânc.*

Sara:

Tocmai am auzit că echipa de baschet e plecată din oraș la o competiție, așa că Sam nu va fi la meciul JV. Mai vrei să mergi? Vrei să vii la mine să vedem un film? Să nu spui că ești obosită.

Eu:

Sunt obosită.

Trebuie să-mi fac temele și să recuperez lectura.

Vom face ceva distractiv mâine seară, promit!! xox

Mă trece un val de ușurare și mă simt imediat vinovată pentru că mă enervasem pe ea. Nu încercă decât să ajute. În următoarele cinci secunde, un alt bâzâit.

Sara:

Tipic pentru Allison. Somn ușor, șoricel de bibliotecă!

Îmi ridic privirea din telefon, oftând adânc. Când s-a pierdut noțiunea de *mâine e zi de școală*? mă întreb, în timp ce îmi târăsc ghiozdanul pe hol și apoi pe scări către camera mea.

— Nu sta prea mult la duș, imediat e gata cina! strigă mama din bucătărie.

Simt un mic regret că nu voi avea șansa să-l dau pe spate pe potențialul meu viitor partener de bal. Dacă întâlnește altă fată înainte să-l pot convinge că încă este îndrăgostit nebunește de mine? Dacă Sara este invitată la bal și eu nu?

Lăsându-mi rucsacul în cameră, îmi înșfac nu mai-putin-jenantele mele haine confortabile din dormitor, înainte să mă îndrept către baie. În timp ce las apa caldă să-mi îndepărteze toate urmele acestei după-amiezi încărcate, aproape că-mi vine să plâng din cauza sentimentului copleșitor de ușurare ce m-a cuprins cu această schimbare de ultim minut. Bineînțeles, în siguranța teoreticului, aș aprecia oportunitatea de a-i reintra în grații lui Sam. În visările mele, merg către el în tribună, cu bărbia sus, pieptul înainte, și îl impresionez cu farmecul și istețimea mea, și cu părul meu foarte bine îndreptat. Dar în realitate, totuși, sunt ezitantă și nesigură.

O fată care își plănuiește întreaga conversație înainte să-l vadă și totuși reușește să se încurce în propriile cuvinte. Ciudata care are o listă de întrebări memorate la îndemână, în caz că se ciocnește vreodată

de el și trebuie să înceapă o conversație. (*Și, ce spui despre Atlanta Braves?*) Nu pot fi isteată, sau drăguță, sau detașată. Nu cu el! Nici măcar nu mă pot uita în ochii lui cât să spun o propoziție întreagă. Bineînțeles, vreau un partener la bal, dar să vorbesc cu un băiat la un meci de fotbal? În fața întregii echipe de baschet? Gândul ăsta mă face să amețesc.

Îmbuibată cu cina sățioasă cu spaghete și sătulă și de teme după câteva ore, mă așez în pat cu exemplarul meu uzat din *Împăratul muștelor*. Trebuie să citesc cel puțin până la sfârșitul capitolului cinci ca să ajung din urmă clasa. Bazându-mă pe grosimea paginilor dintre degete, ar trebui să îmi ia doar o jumătate de oră. Îmi amintesc figura îngâmfată a doamnei Griffin în fața clasei, în dimineața asta. De parcă n-ar ști că mai am și alte șase ore în afară de a ei pentru care să-mi fac griji. Și acea temă enormă din *Mizerabilii*, pe care ne-a dat-o acum câteva săptămâni, este o dovadă în plus.

— Noapte bună, puștoaico, îmi șoptește tata băgându-și capul pe ușa dormitorului.

Folosește alintul „puștoaică” într-un mod adorabil, de parcă i-ar vorbi unui copil care se mută din leagăn într-un pat adevărat. E porecla lui pentru mine

de când mă știu. Felul în care o spune transmite dragoste. Tata e jumătate hipiot, jumătate fost ofițer de armată și știu că teama sa cea mai mare este că voi ajunge să cresc republicană.

— Nu citi până târziu.

— Nu, tată. Doar câteva capitole.

Îi zâmbesc în timp ce el stă în tocul ușii.

— Am văzut lumină la tine târziu azi-noapte. E totul în regulă?

— Da, doar o lucrare la chimie. Nicio scofală. Mă bucur că a trecut.

Ultimele cuvinte au sunat ca începutul unui oftat prelung.

Dă din cap și bate ușor în tocul ușii.

— Chiar sunt mândru de tine.

Fiu de militari, crescut în toate colțurile Texasului, are un accent profund, care îi scapă împotriva voinței sale. Mai ales când încearcă să fie serios.

Privirile ni se întâlnesc, dar eu îmi feresc repede privirea. Emoții parentale. Nu-mi plac. Îmi dau ochii peste cap.

— Da, tată, mersi.

Ridic ușor o sprânceană spre el.

Tace câteva clipe, privindu-mă cu un surâs pe chip.

— Noapte bună, dulceață.

— Noapte bună, bombăn, citind deja.

După zece pagini zac lată, cu brațele întinse și ochii închiși. Prin fereastra deschisă, abia disting orăcăielile guturale ale broaștelor din heleșteul din capătul cartierului, vâjâitul ocazional al unei mașini aflate în trecere, liniștea unei seri de joi în suburbie.

Încet, pe parcursul câtorva minute – sau câtorva ore –, orăcăielile se transformă în vocea baritonală a unui medic de vârstă mijlocie, îmbrăcat în halat alb. Patul îmi devine masa de consult, cearșafurile – halatul de hârtie subțire, de spital. Medicul stă neplăcut de aproape de mine. Își ține o mână pe genunchiul meu, gesticulând către imaginile și umbrele întunecate de pe monitor.

— Ai cancer cerebral, Allison. Mi-e teamă că nu putem face nimic.

Arată către o pată rotundă, de mărimea unei mingi de golf, aflată deasupra unei urechi. Nu respir, nu pot respira până în clipa în care bocetele mamei sparg zumzetul tăcut al neoanelor. Amețită, îngreșată, mă prăbușesc sfărâmată pe gresia rece. Când mă ridic, sunt în parcarea liceului. Forme neclare se învârt în jurul meu. Se aude o sirenă. Scrâșnetul unor cauciucuri. Împiedicându-mă, dezorientată, încep să povestesc colegilor ce m-au înconjurat nefericita știre a bolii mele, a morții mele iminente. Țipetele lor îndurerate

izbucnesc cu forța unei bombe și sunt aruncată înapoi violent.

O fulgerare și mă văd vomitând. O altă fulgerare și văd înțepătura unei seringi. Șuvițe din părul meu cad pe jos, grămadă. Fulgerare. Mama, ghemuită lângă patul meu. Fulgerare. O rochie pentru bal cu un tub de oxigen atașat. O perfuzie ce picură otravă în venele mele. Suspin, plâng. Copci groase, negre se întind brutal pe țeasta mea cheală. Mama și tata, o cameră întunecată, răsuflări oboseite.

— E OK, dragostea mea, poți renunța.

Mă trezesc cu un icnet. O briză de toamnă intră delicat pe fereastră, împreună cu lumina cenușie a zorilor. Trupul îmi este încă îngreunat de somn, dar mintea și inima îmi sunt treze, vibrând, gonind de teamă. Plâng în hohote ce-mi zguduie întreg corpul. Mă înfășor în pătură, strângând-o ca un copil ce se agață de mama sa. Un tumult de suferință și teroare se ridică în mine și îmi îndes fața mai adânc în perne. *Cancer cerebral în fază terminală*. Cuvintele se lovesc de mine provocând o explozie de emoții. După tot ce am făcut pentru viitorul meu, după ce am muncit atât de mult? Am doar 15 ani! Mai am atâtea de făcut! Balul, facultate, sex, un serviciu adevărat, căsătorie. Nu pot muri încă. Nici nu mi-am început viața. Cu fiecare motiv găsit pentru a nu dori să mor, sunt lovită cu câte o imagine morbidă din vis. Sunt

prea tânără! Teastă cheală. Am atât de multe de făcut! O perfuzie groasă lipită de brațul meu.

Știu că nu am fost la spital, sau în parcare, dar fata pe care am văzut-o eram eu. Sunt eu. Cumva. Mă rostogolesc pe cealaltă parte, lăsând în urmă perna udă. Sunt aici, întinsă în pat. Ea e acolo, în halatul de spital. Sunt trează. Ea trăiește în visele mele. Dar suntem aceeași persoană. O cunosc.

Se aude un claxon afară. Sunt smulsă din gândurile mele și mă ridic, împleticindu-mă, la marginea patului. Îmi frec unul dintre ochii umezi și îmi las apoi brațul să cadă letargic înapoi pe pat. Privesc peretele în gol, respirând încet, pe măsură ce gândurile mi se așază în creier. Ce s-a întâmplat? Mintea mi-e tăcută.

Aud alarma de trezire a mamei din capătul holului. Asta înseamnă că este 5:45, doar cinci minute până când alarma mea m-ar fi săltat din pat. Mama se mișcă prin camera ei. Aprinde lumina, deschide ferestrele, pornește dușul. Sunetele confortabile, în surdină, ale rutinei sale de dimineață mă electrocutează cu arcuri de groază și nefericire. Plânsul mi se transformă în hohote când îmi amintesc cum s-a destrămat în cabinetul doctorului, formele orbitoare ale nenorocitului de RMN, reflectându-se pe bărbia ei înlăcrimată. Cum se presupune că-și va continua viața după ce și-a pierdut

singurul copil? Să-mi imaginez durerea și suferința ei este aproape la fel de rău ca gândul la propriul destin îngrozitor.

Niciun vis nu a mai fost așa înainte. Mă înec de plâns. Limba mi-e umflată și se împleticește, mintea mi-e simultan panicată și încetoșată. Imagini din vis îmi trec prin minte ca un film ce rulează cu încetinitorul. Prietenii mei plângând în parcare, o noapte de banchet cu greață și ace, o piatră funerară nou inscripționată cu 1989-2004. Luptându-mă să respir printre mucii și lacrimi, îmi îndes capul mai întâi în cearșafuri, ștergându-mi fața de saltea, și apoi, mai adânc, într-un cocon format din pături. Sub greutatea straturilor multiple de bumbac, respirația mea rapidă începe să se potolească și mica ascunzătoare se încălzește rapid. În întuneric, sunt nevoită să-mi înfrunt gândurile și imaginile dureroase care mi se strecoară în minte. Ce s-a întâmplat noaptea trecută părea un vis și arăta ca un vis, dar nodurile din stomac îmi spun că trebuie să fi fost mult mai mult de atât. Ceva atât de puternic nu există fără un scop. Acesta nu a fost un vis. Acesta a fost un mesaj, o avertizare. Am cancer cerebral.

Îmi ridic capul câțiva centimetri când acest gând îmi străbate conștiința. Îl urmăresc cum se mișcă, imponderal, ca o meduză într-un acvariu iluminat. Îl

evaluez din exterior ca pe o specie nou descoperită. Ceva în această idee aspră, brutală, pare al naibii de corect. Un colț abandonat dinlăuntru meu este plin într-un fel ciudat, de parcă ar fi așteptat dintotdeauna ca ceva atât de teribil să se întâmple. De parcă ar fi știut că această viață, această fericire, sunt prea bune ca să fie adevărate.

Adevărul despre cancerul meu cerebral îmi apasă greu trupul inert. Nu am încercat să mă mișc, dar mă îndoiesc că aș putea. Sunt înghețată în coconul meu, împietrită.

„E totul în capul meu. / Mă gândesc neîncetat la asta.”

Alarma mea. Este 5:50 și *Over and Over*, hitul lui Nelly și Tim McGraw, îmi pătrunde până în creier. Încerc să mă ridic, dar sunt țintuită de un strat gros de pături încălcite. Mă uit împrejur în întuneric, confuză fiind, până când recunosc sursa zgomotului și mă relaxez încet în confortul patului meu, ascultând melodia de la radio. E unul dintre acele cântece de care nu poți scăpa. La aprozar, în mașină, la rând la farmacie. Știu toate cuvintele.

„Pentru că este în capul meu / Mă gândesc neîncetat la asta.”

Respir de câteva ori înainte ca gândul să se așeze

la locul său. Îl simt potrivindu-se ca două piese de Lego. Inima îmi bubuie în timp ce repet rar refrenul cântecului:

Este... totul... în... capul... meu...

Știe despre cancerul meu. Radioul știe despre visul meu. Mă avertizează despre boala *totul în capul meu*. Îmi înfig degetele în cearșaf. Peste noapte mi s-a trimis o premoniție deghezată într-un vis și acum sunt trezită de un cântec care face clar referire la umbra întunecată din creierul meu. Deștept. Foarte deștept. Această alarmă este doar un alt mesaj ascuns (al cui?) că ceva este îngrozitor de în neregulă cu mine.

Lin, de parcă aș fi exersat această manevră, alunec printre pături, plesnesc puternic radioul cu palma, și mă strecor înapoi în mica mea peșteră. Dintr-o singură mișcare fluidă, sunt înapoi cu fața acoperită de bumbac, înconjurată de un întuneric calm, totul în mai puțin de trei secunde. Dar gura de aer de afară m-a scuturat un pic. Pe măsură ce mă liniștesc, constat o mică diferență în gândurile mele. Nu am simțit niciodată asemenea emoții într-un vis sau, ca să fiu sinceră, în întreaga mea viață. A părut atât de real. Să nu uităm nici de mesajul de la radio. Dar poate a fost doar o coincidență, îmi spun, căutând o gură de aer proaspăt în coconul meu, luptându-mă cu norul

de răsuflări calde ce s-a adunat de la respirația mea. Poate am avut un coșmar teribil, înspăimântător, și s-a potrivit să mă trezesc pe o melodie a unor artiști extrem de populari. Este un mare hit, totuși. Este mereu la radio.

Dar chiar acel cântec? Țipă creierul meu protestând în liniștea dimprejur. Cu acel refren? Care erau șansele ca el să înceapă exact în momentul în care se declanșează alarma, fix în acea dimineață în care mă trezesc din ceea ce cred că pot numi o experiență la limita paranormalului? Cât de clar trebuie să fie mesajul?

— Bună dimineața, dulceață. E vremea să te trezești! strigă mama, în timp ce străbate holul către camera mea.

Mi se încordează tot corpul. N-o pot lăsa să mă vadă. Sunt sigură că ochii îmi sunt umflați, iar fața roșie și pătată. Va ști imediat că am plâns și mă va bombarda cu un milion de întrebări. Stau ascunsă adânc sub pături. Se schimbă un pic aerul când intră în cameră.

— E aproape șase, dulceață. Sus, sus, sus!

Îmi gădilă tălpile.

— Mamăăăă, gem eu, sunt trează.

Vocea mi se sparge fără să vreau.

— Of, dragă, sună ca și cum ai nasul înfundat. Îți las niște antihistaminice jos. Te simți bine? Ai nevoie de un șervețel?

Se oprește un pic, scuturându-mi gamba printre pături. Cum nu răspund nimic, tonul vocii i se schimbă.

— Trebuie să te ridici, sau o să întârzii. Nu plec din camera asta până nu-ți văd fața zâmbitoare ieșind de sub aceste pături.

Bate din palme de câteva ori.

— Acum. Sus.

Continui să stau nemișcată, cu fața în jos pe așternutul ud de propriile-mi lacrimi.

— Allison Marie. Este timpul să te ridici acum. Cinci... patru... trei...

Nu mă înfurie nimic mai mult decât atunci când mama începe numărătoarea inversă. Mă face să mă simt de parcă am șase ani și trebuie să-mi fac ordine în jucării.

— Mamăăăă. Bineeeee.

Vreau să mă vaiet, dar îmi iese mai mult un mârâit agresiv.

— Pleacă. Te rog.

Trec câteva secunde de tăcere jenantă.

— Nu am nevoie de asistență pas cu pas, mulțumesc. Îi simt prezența în timp ce stă deasupra mea,

tăcută, pentru câteva momente. Rareori vorbesc astfel și știu că în ea se dă o luptă dacă să transforme asta într-un moment de parenting sau nu. După vreo zece secunde, și cu ceea ce îmi închipui că este un scuturat dezaprobat din cap, iese și se îndepărtează pe hol.